

Y SAO

Andrew Lee tỉnh lại ngay khi người ta tìm được cậu ta trong một vũng nước cạn. Nhờ nịt chặt người trên ghế ngồi, và không bị rớt xuống mặt đất cứng nên Andrew thoát chết, nhưng thương tích cũng khá trầm trọng. Andrew là một trong số mười hai hành khách may mắn sống sót trên chuyến phi cơ Boeing 747 lâm nạn với 348 hành khách tử thương, bao gồm cả cha mẹ và chị của Andrew.

Khi ông Holly, luật sư của gia đình, vào thăm Andrew với cái tin chẳng lành về những người thân của cậu, Andrew vô cùng đau đớn, buồn bã. Hiện tại, tình hình sức khỏe của Andrew còn đang trong vòng chờ đợi các kết quả chụp quang tuyến X và thử nghiệm, nhất là

bộ óc, có dấu hiệu bị chấn thương. Tuy mới mười lăm tuổi, nhưng Andrew là đứa trẻ thông minh từ nhỏ nên cậu đã tốt nghiệp trung học và sửa soạn vào trường MIT học ngành điện toán. Vả lại, cha của Andrew cũng là một thiên tài về máy vi tính, hãng của ông ta dù mới hoạt động chưa tới mười lăm năm mà sản nghiệp đã lên tới hàng tỷ đô la.

Bộ “nhớ” của máy vi tính do công ty Lee and Son LTD sản xuất đã ứng dụng nguyên tử hydrogen thay thế cho chất dẻo silicon. Vị trí thẳng đứng và đảo ngược lại ứng cho hai số 0 và 1 trong hệ thống binary, thí dụ trong bộ óc điều hành trung ương CPU của máy vi tính. Do tính đàn hồi lớn, tránh được nhiễu loạn ma sát khi chuyển vận, lại năng động với dòng điện thấp nên các phần cương liệu của máy không cần bộ phận giải nhiệt nên rất bền, khả tín lại vừa túi tiền của mọi khách hàng, dễ dàng đề bẹp những bộ nhớ của các hãng “cổ điển” trên thị trường điện toán, kể cả Intel. Nếu tính cả tiền bồi thường cho gia đình Andrew và sản nghiệp sẵn có, Andrew sẽ là một người trẻ tuổi có gia tài lớn nhất thế giới. Nhưng, hừ, có ích gì...khi mạng sống cậu ta còn đang trong tình trạng rất mong manh. Vết thương trên đầu có triệu chứng rỉ máu trong não. Nếu máu không ngưng, tiếp tục tăng thể tích, ép lên một phần não, thì phải giải phẫu để hàn mạch máu bị đứt và lấy phần máu bầm ra, tình trạng sẽ rất nguy kịch. Trong lúc này, Andrew còn có thể nghĩ tới tòa nhà đồ sộ của gia đình trên núi Hamilton, tới cái cơ sở to lớn của hãng Lee and Son LTD, nên lòng thực chán nản. Tiền rừng, bạc bể nhiều khi cũng không đổi được mạng sống...Trường

hợp Andrew chết đi...sản nghiệp này sẽ rơi vào tay những người họ hàng gần nhất của gia đình Lee là mấy thằng anh em họ bất tài, lười biếng của cậu ta. Ồ, không thể thế được!

Buổi chiều trong bệnh viện thực vắng vẻ. Bác sĩ ca cuối cùng cũng đã tới thăm. Ánh sáng trong phòng giữ mức tối thiểu để bệnh nhân dễ chịu hơn. Vài tia nắng chiều cuối cùng len lén qua màn cửa, kéo một vệt dài trên bức tường màu xanh nhạt như một chứng tích của cái sinh khí còn rơi rớt lại của một ngày sắp tắt. Thực ảm đạm.

Bỗng một ý nghĩ kỳ dị tựa làn chớp lóe lên trong óc, Andrew như muốn ngồi nhồm dậy, nhưng đầu băng kín, cổ kiềng ngay đơ, tứ chi bó bột, khiến toàn thân Andrew trở nên cứng ngắc như cây gỗ, không thể cử động. Andrew muốn ông Holly ghé sát bên cậu ta để trò chuyện cho kín đáo.

Cuối cùng, Andrew dặn ông:

- Ông về, làm ơn bảo Steve vào gặp tôi ngay nhé.

Steve là một thanh niên ngoài ba mươi, dẫn đầu toán kỹ sư nghiên cứu nòng cốt của hãng. Tuy ít tuổi, nhưng Steve là một chuyên viên tài giỏi về computer, lại rất lanh lợi, nên được cha của Andrew quý mến và trọng dụng.

Ông luật sư khế gật đầu, đang định đứng lên thì Andrew gọi giật lại:

- Ấy, khoan đã. Còn ông, liên lạc ngay với W.B.C.R lấy một cái hẹn càng sớm càng tốt. Sau đó, mời ông vào đây liền, vì tôi có chuyện quan trọng muốn thảo luận.

Luật sư Holly hơi ngẩn ra...vì chưa biết W.B.C.R là gì, ở đâu thì Andew đã tiếp:

- Số bên đó là WBCRRRR. Bây giờ ông về nghỉ đi, mai ta nói chuyện

- Vâng.

Ông Holly là một luật sư không xuất sắc, nhưng trung hậu và có thể tin tưởng được. Vì thế, ông đã làm cố vấn pháp luật cho công ty từ ngày lập hãng tới này, nên ông coi quyền lợi của thân chủ như chính quyền lợi của ông vậy. Andrew nhớ cha cậu đã từng nhắc nhở: "Có chuyện gì khó khăn, cứ giao phó cho ông Holly là có thể yên tâm."

Thế nhưng lần này, sau khi ông luật sư ra về, Andrew diên lên vì những quyết định đang dấy lên trong đầu. "Đó là phương pháp duy nhất...có thể cứu vãn được tình thế...nếu chẳng may...ta không qua được nạn này, và cái sản nghiệp kia cũng sẽ không bị rơi vào tay mấy tên họ hàng khốn nạn kia". Thật là bất công khi cả cuộc đời của cha mẹ Andrew làm ăn vất vả, rồi cả bốn mạng sống tiêu tùng để nhận thêm một số tiền bồi thường to lớn, mà lại để cho những tên hèn hạ, bất tài, không chịu làm việc...hưởng thụ. Chúng vừa được của, lại vừa cười vui trên nỗi bất hạnh của gia đình nhà Lee.

Bên ngoài trời tối lúc nào không hay. Andrew vận dụng hết sự sáng suốt còn sót lại lúc này để sắp đặt cho công việc của mình. Tiếng bíp bíp phát ra từ mấy cái dụng cụ trợ y như một thôi thúc khiến Andrew có lúc sợ hãi vì không biết thời gian có còn đủ để cậu thi hành kế hoạch. Nhất là nhiều khi Andrew nghe thấy như có cái gì rục rịch trong óc...Một mạch máu não vừa đứt

thêm...hay những tia máu cũ...đang lan dần...đề bẹp não bộ...để đến một giây phút nào đó...cậu sẽ rơi vào hôn mê...rồi đi luôn? Mổ óc? Có nên không? Chưa ai giải thích tình trạng sức khỏe của Andrew cho cậu ta nghe, nhưng với trí thông minh, với vết thương trên đầu, Andrew thừa biết những gì xấu nhất...có thể xảy ra cho mình. Vì thế, thời gian...là một vấn đề rất quan trọng lúc này.

Sao lâu quá vậy kìa. Steve đâu??? Andrew nóng lòng chờ đợi tiếng chân của anh ta...vì cậu không thể quay mặt nhìn ra cửa được.

Andrew nhớ lại những cuộc nghiên cứu gần đây nhất của hãng nhà. Mặc dầu cậu không được tham gia, nhưng mọi chi tiết đều được cha cậu mang ra để hai người thảo luận...vì ông ta nghĩ...Andrew cần phải được huấn luyện và thông suốt mọi hoạt động quan trọng trong hãng. Tuổi của Andrew cũng là một vấn đề, nhưng người cha biết khả năng của đứa con trai của mình và tin là cậu ta có thể hấp thụ được những gì ông ta trình bày.

Cuối cùng, Steve cũng vào tới nơi. Andrew mừng rỡ, nói như reo lên:

- Steve tới rồi...anh mang ghế lại ngồi gần đây.

Steve ăn vận xuềnh xoàng như một người technician, quần jean bạc, áo sơ mi mùa hè bỏ ngoài quần.

Anh ngồi xuống bên Anrew, kéo chân đắp lại cho "ông chủ nhỏ", vui vẻ hỏi:

- Andrew, cậu trông khá rồi...sáng nay tôi ngồi cả buổi...nhưng cậu cũng chưa tỉnh. Nghe ông Holly bảo

cậu gọi...tôi mừng quá. Nhưng nhiều việc phải làm nên bây giờ mới tới được.

Tuy Andrew không có thể tỏ ra một dấu hiệu nào vì hai tay bó bột, cổ bị giữ ngay, nhưng giọng cậu khiến Steve hiểu được câu chuyện rất quan trọng:

- Steve...đừng nhắc tới cái bệnh tình của tôi bây giờ...Anh nghe rõ đây...chương trình bộ nhớ vi sinh STM của hãng tới giai đoạn cuối chưa?

Steve ngạc nhiên, khẽ nói:

- Sao? Andrew cũng biết chương trình STM à? Có thể nói...đã tới gian đoạn ứng dụng...rồi. Nhưng tiếc rằng gia đình ông chủ gặp nạn...không biết nay mai sẽ tiến hành như thế nào...vì...

Andrew hỏi ngay:

- Vì sao?

- Dự án còn tốn kém nhiều triệu nữa để thực hiện những cái test. ...Sản phẩm này...chưa biết ứng dụng trong phạm vi nào...vì vậy thị trường sẽ là một vấn đề gai góc.

Andrew gạt ngang:

- Steve, bỏ luôn cái thị trường của anh đi. Nghe đây...bằng bất cứ giá nào, anh phải sửa soạn gấp để đưa một bộ nhớ vi sinh STM đó vào...não của tôi...càng sớm, càng tốt.

Steve lắp bắp:

- "Andrew, chúng ta chưa qua giai đoạn test để chắc chắn nó có hoạt động đúng mức tiên liệu không."

Steve lắc đầu, tiếp:

- Chẳng lẽ...cái test đầu tiên lại làm ngay trong óc của ...cậu...Andrew ơi sao lại phải như vậy chứ?

Steve thở dài, cố gắng lung lạc ý định của "ông chủ nhỏ":

- Thôi được, trước khi thực hành việc cậu muốn, tôi xin trình bày sơ qua cho Andrew hiểu về chương trình vi sinh STM tức Super Tiny Memory. Vì đã dùng được nguyên tử hydrogene trong các CPU của máy vi tính, ông chủ ra lệnh nghiên cứu luôn việc thực hiện máy vi sinh SMT với một số khả năng đặc biệt, có thể tự hoạt động trong một môi trường sinh học với một dòng nhân điện rất yếu. Nhờ phương pháp y khoa tiến bộ hiện nay, ta sẽ đưa máy vi tính này vào vị trí "G" trong não bộ con người. Bằng sự kích thích tâm linh, tất cả ký ức của người này được khơi dậy...và từ từ được "save" vào máy vi sinh STM. Sau đó nó sẽ được lấy ra khỏi não bộ...và...

Steve yên lặng một chút, tiếp:

- Hai vấn đề gai góc hiện nay là...làm thế nào để có thể thuê các người chịu để mình làm test...một cách hợp pháp, hai là rồi khi đã hoàn thành...thì sản phẩm này...không có thị trường. Cậu biết đó, chúng ta là một cơ sở thương mại...chứ không phải là một viện nghiên cứu khoa học có nguồn tài trợ. Bây giờ..tại sao cậu lại nghĩ đến nó chứ?

Steve nhìn Andrew như chờ đợi...một câu trả lời.

Andrew không cần suy nghĩ, nói ngay:

- Steve...không phải là chúng ta không có thị trường mà vì sản phẩm của ta hoàn thành quá sớm khi nhu cầu còn đang trong vòng thử nghiệm. Một ngày kia, lúc cung- cầu gặp nhau, chúng ta sẽ thu vào tiền triệu...

Steve kinh ngạc, nói qua hơi thở:

- Andrew, cậu nói tới một thị trường tương lai...nào đó?

Andrew khẽ cười:

- Thị trường "cloning".

Steve thực sự không ngờ Andrew biết điều đó.

Nhưng Andrew tiết lộ:

- Tất cả, cha con chúng tôi đã bàn thảo...

Khoa sinh học từ rất lâu đã cho biết mọi sinh vật đều được cấu tạo bởi những phần tử rất nhỏ gọi là cell tức tế bào. Ngoài phần màng, tế bào có hai phần quan trọng là sinh chất và một cái nhân ở giữa. Nhân có một màng hữu cơ chung quanh, ở trong chứa một ít protein và một chất đặc biệt DNA là vật liệu cấu thành các nhiễm sắc thể. Các nhiễm sắc thể hình que, đi thành cặp song song. Dọc theo những dây nhiễm sắc thể này có nhiều điểm rất đặc biệt gọi là gene có chức năng quyết định một hay nhiều đặc điểm của cơ thể. Mỗi giống có số cặp nhiễm sắc thể khác nhau, tế bào con người có 23 cặp. Các tế bào phát triển bằng cách tự cắt...một sinh hai, hai sinh bốn...vân vân. Quá trình chia cắt như sau: Mỗi nhiễm sắc thể chẻ dọc thành hai sợi giống nhau, biến 23 cặp thành hai bộ (cũng có 23 cặp) giống nhau. Trong khi đó, màng của nhân tan biến, mỗi bộ nhiễm sắc, dời đến một chỗ cuối tế bào đối nhau. Sau đó, tế bào thắt lại theo đường xích đạo cho đến khi nó chia làm hai tế bào mới và tách rời nhau. Tiếp đó là quá trình tương dị hóa tức differentiation, các tế bào phân cắt tạo những hình dạng khác nhau, sắp xếp theo những hình thức đặc biệt để tạo thành những cơ quan của sinh vật như tim, gan, phổi, não bộ v.v. để cấu tạo nên một

sinh vật mới. Tất cả tiến trình tạo lập này đều do các gene điều khiển. Tuy nhiên, một sinh vật được tạo thành, khởi đầu bằng một tế bào đặc biệt, độc nhất, hay nói khác đi nó là một cá nhân, vì có đầy đủ mọi cái để có thể phát triển thành một cá nhân với những đặc điểm về màu da, màu tóc, màu mắt, tính tình, năng khiếu, và nó được gọi là zygote. Zygote được tạo thành do hai tế bào có cách phân cắt đặc biệt. Thay vì các nhiễm sắc thể chẻ đôi, ở đây trong tế bào tiên khởi, 23 cặp chia làm hai, mỗi phần chỉ có 23 nhiễm sắc thể "độc thân" và trôi về hai phía cuối đối diện của tế bào và chịu tiến trình phân cắt tại thành những tế bào đặc biệt gọi là gamete. Loại gamete do tế bào tiên khởi chia cắt thành một nhỏ không phát triển, tế bào kia phát triển phần phụ thuộc thành một trứng của sinh vật mẹ. Loại gamete phân cắt từ tế bào tiên khởi thành 2 tế bào bằng nhau, đó là hai sinh tử của sinh vật cha. Khi hai gamete, một thuộc cha, một thuộc mẹ (tinh tử và trứng) kết hợp để cho một tế bào với 23 nhiễm sắc thể của tinh tử hợp với 23 nhiễm sắc thể của trứng cho ta một zygote với 23 cặp nhiễm sắc thể, tức 46 chiếc. Các tế bào này phân cắt, phát triển để cho một phôi thai (embryo). Trong số 23 cặp nhiễm sắc thể của tế bào tiên khởi bên mẹ hay bên cha, có 22 cặp có hệ thống DNA và gene như nhau, còn cặp thứ 23 của hai bên khác nhau. Bên mẹ, hai nhiễm sắc thể đó giống nhau và thuộc loại gọi là X; bên cha, cặp này lại khác nhau, một thuộc loại X (giống bên mẹ), một loại khác, gọi là loại Y. Vì thế ở giai đoạn phân cắt thành hai gamete đầu tiên, hai tế bào trứng của mẹ giống nhau, tức 22

dung dịch đặc biệt. Khi nó đã phát triển tới giai đoạn phân cắt, người ta cấy vào tử cung của một sinh vật cái. Phôi thai (embryo) này phát triển thành cái gọi là “clone”, sẽ được sinh ra sau đó, có tất cả những đặc tính sinh vật lý của sinh vật “bản chính”. Cloning tức y sao được bí mật tiếp tục tích cực nghiên cứu, và rồi cuối cùng, họ cũng đã đạt tới trình độ cloning con người. Khác với sự sinh đôi thông thường, hai trẻ giống nhau, nhưng đều được tạo dựng do một nửa nhiễm sắc thể của mẹ, một nửa của cha. Cloning lại khác hẳn, tạo nên một con người từ một tế bào lấy từ người “bản chính”, nghĩa là các nhiễm sắc thể với hệ thống chất DNA và gene hoàn toàn của “bản chính”. Do đó, con người y sao giống như khuôn con người bản chính từ hình dáng, tâm tính, trí tuệ, nhưng không cùng tuổi như cặp song sinh. Có một khó khăn trước mặt là ký ức của người “bản chính”, thì...không y sao được. Cái “clone” là trai hay gái là do cái nhân của tế bào của người “bản chính” được đặt vào cái vỏ trứng lúc khởi đầu tiến trình cloning.

Đó là điều Andrew muốn đặt vấn đề với Steve:

- Steve nhớ là người ta không thể cloning “ký ức”. Vì thế...những tên clone tức y sao sau này...rất cần tới bộ vi sinh STM của chúng ta, nghĩa là sau khi bộ vi sinh đã đầy ắp ký ức, kể cả phần tri thức và học thức, của người “bản chính”, sẽ được đưa sang não của người “y sao” của anh ta...thế là hai người hoàn toàn là một...nghĩa là anh “bản chính” được tái sinh tại một thời gian khác. Tới lúc đó...ta giàu to...

Nói đến đây, Andrew khẽ thở dài...

Steve giật mình vì lời nói của Andrew, anh lắc đầu:

- Nhưng điều tôi không hiểu là tại sao bỗng nhiên cậu...muốn test bộ vi sinh STM của mình?

Andrew không giấu được lo lắng, khẽ nói:

- Steve, tôi sợ...tôi không qua khỏi cái nạn này...Vì thế, tôi muốn “save” ký ức của tôi trước, sau đó, tôi...phải “cloning” chính tôi...để sau này, với bộ nhớ vi sinh STM có sẵn ký ức của tôi...sẽ “save” vào não bộ của...người y sao của tôi...Tôi không muốn ra đi...mà không còn một hy vọng gì cho tương lai, gia sản của gia đình tôi bị rơi vào tay kẻ khác...Tôi cần phải được tái sinh...Bob nghe rõ chưa...dù tôi có chết bây giờ...mười mười lăm năm nữa, tôi sẽ trở lại...điều khiển hăng mình...Lúc đó...Bob cũng chưa tới năm mươi, nhĩ!

Andrew cười thích thú.

Steve chưa hết bàng hoàng, Andrew hỏi:

- Steve, anh đâu có muốn nhận những thằng Henry, Michael làm chủ của mình chứ?

Steve hiểu ngay vấn đề, gật đầu:

- Dĩ nhiên không. Thôi được, cậu đã quyết định như vậy, tôi sẽ thi hành lệnh này. Còn về vấn đề cloning?

Andrew nói ngay:

- Chuyện này tôi sẽ giao cho ông luật sư nhà mình điều đình với World Bio-Cloned Research.

Steve an ủi:

- Mình làm để cậu yên tâm thôi...chứ...tôi tin cậu sẽ khỏe lại mà...

Andrew gạt đi:

- Mình không cần biết. Cần thận là hơn. Bob nghiên

cứu ngay công việc đi. càng sớm càng tốt và cho thực an toàn.

Steve cười:

- Tôi biết việc mà...chuyện cũng không đến nỗi...phiêu lưu lắm đâu, nhưng vấn đề là...

Andrew rất thông minh, hiểu ngay:

- Tôi biết anh muốn nói gì...Hãy tới bác sĩ Thomas của tôi...trình bày vấn đề để ông ta dàn xếp một cái hợp đồng với bệnh viện này.

Steve đứng lên:

- Cậu còn điều gì cần dặn tôi nữa không? Tôi muốn về để sớm bắt tay vào công việc vì nó rất hấp dẫn tôi...

Andrew vui vẻ:

- Đủ rồi. Tôi mong mọi diễn tiến đều thuận lợi...

- Chúc cậu ngủ ngon. Bye

- Bye.

Sáng sớm hôm sau, ông luật sư Holly đã đứng cong lưng bên giường Andrew với một thắc mắc to lớn:

- Andrew, cậu bảo tôi lấy hẹn với cái “tổ quỷ” đó làm gì vậy?

Andrew từ từ mở mắt ra, nhìn đôi mắt trợn trừng của ông ta, mỉm cười, khẽ nói:

-"Ông ngồi xuống đi...chúng ta có chuyện phải bàn..."

Ông Holly kéo vội ghế, ngồi xuống:

-"Tôi chờ nghe đây, cậu cứ nói đi."

Andrew hạ thấp giọng:

- Xin ông nghe tôi nói đây...chuyện này rất đứng đắn, và được suy nghĩ chính chắn, ông đừng nghĩ đó là

ý tưởng điên rồ của một thằng teen.

Ông luật sư như thấy được vấn đề quan trọng:

- Được, cậu cứ nói đi.

Andrew khẽ cười:

- Ông tới đó...thương thảo một...vụ cloning cho tôi...cho chính tôi.

Ông Holly há hốc miệng vì kinh ngạc. Andrew kịp chặn họng ông ta lại:

- Đừng làm ồn...tôi muốn giữ kín chuyện này.

Cậu ta bình tĩnh tiếp:

- Tôi vừa được bác sĩ cho biết là tôi sẽ phải mổ óc...để lấy cục máu bầm bên màng não bộ ra...Cuộc giải phẫu thành công hay không...chưa biết chắc được. Tôi có thể “đi luôn” như không. Vì thế, tôi cần phải làm một cái “clone” cho chính tôi. Cái khó nhất là cloning ký ức...thì chúng tôi đã có phương pháp giải quyết...

Ông Holly khẽ lắc đầu luôn mấy cái, thở dài:

- Thôi được...tôi sẽ điều đình với bọn đó...

Andrew liệu việc như một người trưởng thành có nhiều kinh nghiệm:

- Nhưng...vẫn còn có chỗ...khó khăn...

Ông Holly cau mặt:

- Sao?

- Vấn đề pháp lý của “cái clone” của tôi.

Lúc này ông luật sư ngẩn ra như một người chưa từng bao giờ đụng tới luật pháp:

- Vấn đề pháp lý...tôi không hiểu.

- Nghĩa là...trong trường hợp chẳng may con người này của tôi chết đi...thì luật pháp phải công nhận cái